

Opinia Komitetu Regionów „UE i międzynarodowa polityka różnorodności biologicznej po 2010 r.”

(2010/C 267/08)

KOMITET REGIONÓW

- Wyraża obawy dotyczące poważnych konsekwencji związanych z coraz większą utratą różnorodności biologicznej w ekosystemach, zarówno ze względów etycznych, jak i ze względu na zapewnienie stabilności gospodarczej i społecznej, łagodzenie zmiany klimatu i realizację milenijnych celów rozwoju;
- Podkreśla, że jeżeli różnorodność biologiczna ma zostać zachowana na całym świecie, władze lokalne i regionalne powinny dysponować odpowiednimi zasobami ludzkimi, finansowymi i technicznymi, proporcjonalnymi do ich zakresu odpowiedzialności i wystarczającymi do realizacji działań powstrzymujących zanikanie różnorodności biologicznej. Zachęca władze lokalne i regionalne do dawania dobrego przykładu;
- Wnosi, by strategia na rzecz różnorodności biologicznej UE 2020 skupiała się na ograniczonej liczbie celów cząstkowych, obejmujących rolnictwo, rybołówstwo, użytkowanie gruntów oraz znieszczenie i fragmentację siedlisk, oraz umożliwiała władzom lokalnym i regionalnym ocenę ich własnego wkładu, jak również wprowadzenie na czas środków zaradczych;
- Domaga się znacznego zwiększenia środków finansowych w ramach budżetów UE, aby umożliwić osiągnięcie wyznaczonych celów. Wzywa Komisję Europejską do zmaksymalizowania korzyści wynikających z finansowania UE, w szczególności poprzez rozwiązanie kwestii obecnego zbyt niskiego poziomu wydawania funduszy strukturalnych w dziedzinie różnorodności biologicznej, przy równoczesnym określeniu sposobów zwiększenia skuteczności zintegrowanego modelu na rzecz finansowania różnorodności biologicznej i programu Natura 2000;
- Wzywa UE i Komisję Europejską do wykorzystania KR-u w roli obserwatora w delegacji UE na Konferencję Stron (COP 10) Konwencji o różnorodności biologicznej celem zagwarantowania odpowiedniej reprezentacji władz lokalnych i regionalnych oraz deklaruje, że jest gotów wnieść wkład poprzez propagowanie zdecentralizowanej współpracy rozwojowej w tej dziedzinie;
- Wnosi, by COP 10 uzupełniła strategiczny plan na lata 2011–2020 o konkretną decyzję w sprawie władz szczebla niższego niż krajowy, wraz z planem działania dotyczącym władz lokalnych i różnorodności biologicznej 2011–2020, w celu dalszego wzmocnienia i wspierania istotnego wkładu władz szczebla niższego niż krajowy i do wykorzystania go we wdrażaniu strategicznego planu CBD.

prawozdawca: Linda GILLHAM (UK/EA), członek Rady Hrabstwa Runnymede

Dokument źródłowy: Komunikat w sprawie wariantów wizji i celu UE w zakresie różnorodności biologicznej na okres po 2010 r.

COM(2010) 4 wersja ostateczna

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

A. Uwagi ogólne

1. Uważa, że ochrona różnorodności biologicznej jest niezbędna dla zdrowia i dobrobytu ludzkiego, zarówno w formie bezpośredniej, jak i pośredniej, ze względu na korzyści, jakie czerpiemy z ekosystemu. Każdy ma prawo do korzystania ze zdrowego i zrównoważonego środowiska naturalnego, co wymaga ochrony i zrównoważonego wykorzystywania różnorodności biologicznej, a jednocześnie uwzględnienia jej kluczowej roli w zwalczaniu głodu na świecie i przyczynianiu się do zapewnienia dostępu do żywności. Komitet wyraża obawy dotyczące poważnych konsekwencji dla obecnych i przyszłych pokoleń związanych z coraz większą utratą różnorodności biologicznej w ekosystemach, zarówno ze względów etycznych, jak i ze względu na wartość różnorodności biologicznej samą w sobie, zapewnienie stabilności gospodarczej i społecznej, łagodzenie zmiany klimatu i realizację milenijnych celów rozwoju.

2. Podkreśla, że przyroda jako dziedzictwo ludzkości ma wartość sama w sobie, a zarazem opowiada się za kontynuowaniem prac nad wartością ekonomiczną różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych oraz włączeniem ich do procesu opracowywania polityki. Wyraża zadowolenie, że dzięki międzynarodowemu opracowaniu „Ekonomia ekosystemów i bioróżnorodności” (TEEB) coraz lepiej rozumie się wartość ekonomiczną różnorodności biologicznej oraz fakt, że zaniechanie działań pociąga za sobą nadmierny koszt finansowy. KR przyjmuje także z zadowoleniem fakt, że kwestia wymiaru lokalnego i regionalnego zostanie poruszona odrębnie w części TEEB zatytułowanej „D2 – Sprawozdanie dla administratorów”.

3. Wskazuje, że cele UE i cele międzynarodowe na 2010 r. są niezbędne w generowaniu pożytecznych działań na rzecz różnorodności biologicznej na poziomie lokalnym i regionalnym na całym świecie. W całej Unii Europejskiej możemy znaleźć wiele przykładów sprawdzonych rozwiązań. Niemniej jednak Komitet poważnie niepokoi się, ponieważ ani cele unijne, ani cele globalne na 2010 r. dotyczące różnorodności biologicznej nie zostały osiągnięte ze względu na widoczną różnicę między obietnicami a rzeczywistie przeprowadzonymi działaniami.

4. Uważa, że dla realizacji celów w zakresie ochrony różnorodności biologicznej zasadnicze znaczenie ma zapewnienie przez organy publiczne, w tym władze lokalne i regionalne, właściwej równowagi pomiędzy polityką rozwoju a celami w zakresie różnorodności biologicznej oraz zachęcanie do stosowania bodźców propagujących zachowanie różnorodności biologicznej.

Angażowanie władz lokalnych i regionalnych w lepsze sprawowanie rządów i skuteczniejsze informowanie

5. Podkreśla rolę władz lokalnych i regionalnych w powstrzymaniu utraty różnorodności biologicznej i realizowaniu strategii mających na celu jej ochronę przez odpowiednie władze lokalne i regionalne. Kwestie te należy rozważyć w kontekście opublikowanych w marcu 2010 r. najnowszych wyników badania Eurobarometru w sprawie stosunku Europejczyków do różnorodności biologicznej. Wskazują one, że jedynie 38 % Europejczyków ma świadomość znaczenia tego pojęcia, a zaledwie 17 % ma poczucie bezpośredniego zagrożenia utratą różnorodności biologicznej. W tym celu KR potwierdza chęć promowania projektów ochrony różnorodności biologicznej i przyczyniania się do pobudzania zainteresowania obywateli na szczeblu lokalnym i regionalnym i do tworzenia synergii w tym zakresie między zainteresowanymi podmiotami a władzami publicznymi oraz chęć zorganizowania imprez na ten temat podczas OPEN DAYS 2010.

6. Podkreśla, że jeżeli różnorodność biologiczna ma zostać zachowana na całym świecie, władze lokalne i regionalne powinny dysponować odpowiednimi zasobami ludzkimi, finansowymi i technicznymi, proporcjonalnymi do ich zakresu odpowiedzialności i wystarczającymi do realizacji działań powstrzymujących zanikanie różnorodności biologicznej. Władze lokalne i regionalne są najodpowiedniejszymi podmiotami, jeżeli chodzi o wspieranie społeczności w ochronie ich środowiska lokalnego i wspomaganie organizacji wolontariackich, zaangażowanych w popularyzowanie ochrony środowiska naturalnego i angażowanie w nią społeczeństwa. Inne, związane z tym zadania obejmują edukację, ochronę zdrowia i dobrobyt, planowanie przestrzenne i własność gruntów. KR zachęca władze lokalne i regionalne do dawania dobrego przykładu.

7. Uważa, że rok 2010 ogłoszony przez ONZ Międzynarodowym Rokiem Różnorodności Biologicznej wzmocni polityczne zaangażowanie na poziomie unijnym i międzynarodowym na rzecz rozwiązania globalnego kryzysu różnorodności biologicznej, równocześnie zachęcając do aktywnego udziału władz lokalnych i regionalnych.

8. Z zadowoleniem przyjmuje projekty zainicjowane przez wielu przedstawicieli władz lokalnych i regionalnych zarówno w celu przyczynienia się do ochrony różnorodności biologicznej (np. projekty zmierzające do tworzenia chronionych obszarów przyrodniczych i odbudowy zdegradowanych siedlisk oraz ochrony mokradł i innych ekosystemów, tworzenia pasów zieleni lub planowania urbanistycznego zgodnie z kryteriami ochrony różnorodności biologicznej), jak i podniesienia świadomości obywateli w tym zakresie (konkursy na najpiękniejsze ogrody i przestrzenie zielone na terenach miejskich). Ogrody miejskie są miejscem niezbędnego schronienia dla ptaków i zwierząt i istotnie przyczyniają się do ochładzania i filtrowania powietrza oraz pochłaniania dwutlenku węgla.

B. W kierunku strategii na rzecz różnorodności biologicznej UE 2020

9. Z zadowoleniem przyjmuje wizję na rok 2050 oraz nowe, ambitne cele na 2020 r. związane z „powstrzymaniem utraty różnorodności biologicznej i funkcji ekosystemu w UE do 2020 r. oraz przywrócenia ich w możliwie największym stopniu, a także zwiększeniem wkładu UE w zapobieganie utracie różnorodności biologicznej na świecie” przyjęte przez Radę ds. Środowiska w dniu 15 marca 2010 r. i zatwierdzone przez Radę Europejską w dniach 25-26 marca 2010 r. Powyższe wydarzenia są dowodem ponownego zobowiązania się UE do osiągnięcia konkretnych rezultatów.

10. Jednakże wyraża zaniepokojenie, że w ramach zapisanego w strategii „UE 2020” celu dotyczącego zrównoważonego wzrostu, różnorodność biologiczna pozostaje podporządkowana modelem wzrostu gospodarczego oraz dążeniami do gospodarki niskoemisyjnej, natomiast nie jest uważana za wartość samą w sobie.

11. Przyjmuje z zadowoleniem fakt, że zgodnie z wcześniejszymi zaleceniami Komitetu uwzględniono funkcje ekosystemów w celu na 2020 r., tak by wraz z ich przywróceniem doprowadzić do odwrócenia tendencji; apeluje jednak do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o doprecyzowanie, w jaki sposób ograniczenie celu do „przywrócenia ich w możliwie największym stopniu” powinno zostać zinterpretowane na szczeblu lokalnym i regionalnym.

12. Zgadza się z Radą, że obecnie potrzebne są pilne i skuteczne działania, które umożliwią uniknięcie poważnych konsekwencji ekologicznych, ekonomicznych i społecznych.

13. Uznaje, że jest to ważny krok w przedstawieniu zobowiązania UE do podjęcia działań i stania się przykładem na 10. spotkaniu Konferencji Stron (COP 10) Konwencji o różnorodności biologicznej (CBD) w październiku 2010 r. w Nagoi.

14. Popiera wezwanie Rady skierowane do Komisji Europejskiej dotyczące przedłożenia strategii UE 2020 na rzecz różnorodności biologicznej, uwzględniającej wyniki COP 10 Konwencji o różnorodności biologicznej.

15. Podkreśla, że wspomniana strategia umożliwi zrealizowanie w terenie celów globalnych oraz celów unijnych na okres po 2010 r. w zakresie różnorodności biologicznej, tylko jeśli będzie stanowczo wspierać władze lokalne i regionalne oraz pozostałych użytkowników i właścicieli gruntów. Owa strategia powinna podejmować problem zbyt niskiego poziomu wydawania funduszy strukturalnych na kwestie związane z ochroną środowiska i różnorodności biologicznej oraz propagować wymianę sprawdzonych rozwiązań celem umożliwienia władzom lokalnym prowadzenia działań w terenie. Propagowanie sprawdzonych rozwiązań wśród władz oraz stworzenie dla nich forum, na którym będą one mogły określać wspólne problemy, jak również dzielić się rozwiązaniami w zakresie różnorodności biologicznej, będzie pomocne w budowaniu zdolności władz lokalnych i regionalnych.

16. Z zadowoleniem stwierdza, że Rada ⁽¹⁾ odpowiedziała na apel Komitetu o utworzenie „infrastruktury ekologicznej” ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Konkluzje Rady do spraw Środowiska z 15 marca 2010 r.

⁽²⁾ CdR 22/2009 fin.

który otwiera drogę Komisji Europejskiej do opracowania strategii UE na rzecz infrastruktury ekologicznej po 2010 r. Strategia ta powinna obejmować wymiar terytorialny przy poszanowaniu zasady pomocniczości i umożliwiać włączenie do spójnych ram istniejących inicjatyw, zwłaszcza na szczeblu lokalnym i regionalnym.

Rola władz lokalnych i regionalnych w propagowaniu strategii UE 2020 na rzecz różnorodności biologicznej

17. Podkreśla, że nowa strategia UE 2020 na rzecz różnorodności biologicznej zostanie zrealizowana z powodzeniem, jeżeli wszystkie lokalne instytucje i podmioty będą uczestniczyć w tworzeniu odpowiedniej polityki i jej realizacji w ramach rzeczywistego modelu wielopoziomowego sprawowania rządów. Ważne jest, aby zjednoczyć wszystkie podmioty zaangażowane w ochronę różnorodności biologicznej i ekosystemów, włącznie z naukowcami, podmiotami zaangażowanymi w plany działania na rzecz różnorodności biologicznej, organizacjami pozarządowymi i władzami oświatowymi.

18. Podkreśla konieczność pełnego zastosowania dyrektywy ptasiej i dyrektywy siedliskowej również na szczeblu lokalnym i regionalnym, przyspieszenia realizacji i pełnego rozwoju sieci Natura 2000, wprowadzenia odpowiedniego finansowania – z uwzględnieniem nierównomiernego rozłożenia różnorodności biologicznej w UE – a także zastosowania skutecznych środków zarządzania i odnowy.

19. W związku z tym przyjmuje z zadowoleniem wezwanie Rady ds. Środowiska z dnia 15 marca dotyczące podejścia opartego na uczestnictwie, które „doprowadzi do niezbędnych i uzupełniających się, oddolnych inicjatyw podmiotów bezpośrednio uczestniczących w zarządzaniu wykorzystaniem terenów i wód morskich, w szczególności społeczności lokalnych”.

20. Podkreśla fundamentalną rolę władz lokalnych i regionalnych w pogłębianiu wiedzy obywateli na temat znaczenia różnorodności biologicznej i wzywa państwa członkowskie, by silniej wspierały wprowadzanie w życie przepisów prawa europejskiego i krajowego.

21. Wzywa władze lokalne i regionalne do opracowania programów ochrony różnorodności biologicznej, do włączenia celów związanych z różnorodnością biologiczną do planowania przestrzennego i udzielania zezwoleń, do propagowania powiększania terenów zielonych, do zapobiegania degradacji gleb, niszczeniu ekosystemów oraz fragmentacji krajobrazu i siedlisk, do minimalizowania negatywnych skutków zmiany klimatu, a także do szukania sposobów połączenia działań na rzecz odtworzenia lub tworzenia siedlisk naturalnych z inicjatywami w zakresie zagospodarowania przestrzennego i wykorzystania gruntów. Z drugiej strony przypomina, że na obszarach słabo zaludnionych lub o łatwym dostępie do terenów zielonych, których duże połacie już są objęte ochroną przyrody, należy dokładniej określić jakość tej ochrony i poprawić ją, a także lepiej skoordynować z innymi formami użytkowania gruntów.

22. Uważa, że uznanie przez Radę potrzeby rozwinięcia wymiany sprawdzonych rozwiązań w celu zapewnienia optymalizacji środków do walki z utratą różnorodności biologicznej oznacza, że Unia Europejska i państwa członkowskie muszą udzielić większego wsparcia takiej wymianie między samorządami terytorialnymi.

23. Popiera inicjatywy i sieci wspierające dobrowolne zobowiązania samorządów terytorialnych i zapewniające rozpowszechnienie sprawdzonych rozwiązań na szczeblu europejskim, takie jak na przykład projekt LIFE + europejskich stolic różnorodności biologicznej.

Wprowadzanie zagadnienia różnorodności biologicznej do najważniejszych sektorów

24. Zauważa, że ochrona różnorodności biologicznej i funkcji ekosystemów jest przekrojowym zagadnieniem wymagającym systemowego podejścia, w którym wszystkie podmioty muszą ze sobą współpracować na wszystkich poziomach.

25. Ponownie powtarza zalecenia sektorowe zawarte w opinii *Nowy impuls do powstrzymania procesu utraty różnorodności biologicznej* (3) i podkreśla, że skuteczna i solidna ochrona różnorodności biologicznej będzie możliwa tylko wtedy, gdy zostanie włączona do szerszej strategii i strategii skierowanych do najważniejszych sektorów odpowiedzialnych za niszczenie siedlisk, fragmentację i degradację spowodowaną zmianami sposobu użytkowania gruntów, zanieczyszczeniem itp. Są to sektor rolnictwa i leśnictwa, energii, transportu, rozwoju regionalnego i planowania przestrzennego oraz zmiany klimatu; tak samo każda międzynarodowa umowa z udziałem UE musi brać pod uwagę różnorodność biologiczną i powstrzymać proces jej utraty.

26. Przypomina swój apel do państw członkowskich, by dokonały przeglądu systemów podatkowych pod kątem wsparcia różnorodności biologicznej, na przykład poprzez obniżenie podatku VAT od ekologicznych produktów rolnych lub produktów pochodzących z obszarów Natura 2000 i poprzez zniesienie opłat, podatków i subwencji prowadzących do zachowań niesprzyjających różnorodności biologicznej.

27. Podkreśla, że ochrona i przywracanie różnorodności biologicznej zapewnia możliwości opłacalnego łagodzenia zmian klimatu lub dostosowywania się do nich, np. poprzez tworzenie zielonych korytarzy mających na celu rozwój i odbudowę mokradeł, renaturalizację rzek oraz popularyzowanie dachów ekologicznych lub tworzenie sieci ważnych biotopów.

Określanie sensownych celów cząstkowych, wskaźników i opłacalnych środków ich realizacji

28. Zachęca Komisję Europejską do skoncentrowania się na ograniczonej liczbie celów cząstkowych, które pozwolą na realizację strategii w sposób przejrzysty i prosty oraz umożliwią władzom lokalnym i regionalnym ocenę ich własnego wkładu, jak również wprowadzenie na czas środków zaradczych. Wiąże się z tym potrzeba odejścia od celów związanych ze statusem, które trudno zmierzyć, do celów „zadaniowych”. Liczbę celów cząstkowych należy ograniczyć do 5 lub 6; powinny one obejmować rolnictwo, rybołówstwo, środowisko morskie, użytkowanie gruntów oraz zniszczenie i fragmentację siedlisk.

29. Zaleca, aby cel cząstkowy dotyczący użytkowania gruntów i planowania przestrzennego określić niezmiernie ostrożnie ze względu na obawy związane z zasadą pomocniczości, aby rozwiązać problemy dotyczące niszczenia i fragmentacji siedlisk.

Władze lokalne i regionalne odgrywają fundamentalną rolę w realizacji koncepcji sieci ekologicznych i znajdują się w najlepszej pozycji umożliwiającej uwzględnianie różnych potrzeb skoncentrowanych terenów gęsto zaludnionych lub terenów rozległych o niewielkiej gęstości zaludnienia. Władze lokalne i regionalne będą głównymi podmiotami przyczyniającymi się do realizacji takiego celu.

30. Podkreśla znaczenie przejrzystych podstaw, które w czerwcu bieżącego roku ma określić Europejska Agencja Środowiska, zapewniając stałe nadzorowanie i sprawozdawczość w zakresie realizacji celów cząstkowych i wskaźników związanych z powstrzymaniem utraty różnorodności biologicznej oraz odbudowy ekosystemów. Realizacja działań z wynikiem pozytywnym wymaga dostępu do danych podstawowych dobrej jakości oraz stałego monitorowania; będzie to z kolei wymagać znacznego wzrostu funduszy. Można to uzyskać częściowo poprzez nałożenie zobowiązań na deweloperów, jednakże jeżeli UE i państwa członkowskie nie podejmą decyzji o znacznym wzroście funduszy na ten cel, środki finansowe przeznaczone dla władz lokalnych i regionalnych w tym zakresie będą niewystarczające.

31. Wzywa UE i państwa członkowskie do wprowadzenia koncepcji ekosystemów do ich planów wyjściowych i wskaźników. Przykładem takiego działania jest Europejska Agencja Środowiska, która jako pierwsza stworzyła biofizyczne mapy funkcji ekosystemów.

Fundusze na realizację nowego celu

32. Wskazuje, że obecne środki budżetowe przeznaczone na ochronę różnorodności biologicznej są niewystarczające, aby sprostać przyjętym celom, włącznie z celami programu Natura 2000 i wzywa do znacznego zwiększenia środków finansowych w ramach budżetów UE na okres po 2013 r. Opracowując nowe wytyczne i programy dotyczące wsparcia, należy zadbać o to, by wykluczyć z tego wsparcia środki mogące wpłynąć niekorzystnie na różnorodność biologiczną.

33. Wzywa Komisję Europejską do zmaksymalizowania korzyści wynikających z finansowania UE, w szczególności poprzez rozwiązanie kwestii obecnego zbyt niskiego poziomu wydawania funduszy strukturalnych w dziedzinie różnorodności biologicznej i środowiska przy równoczesnym określeniu sposobów zwiększenia skuteczności zintegrowanego modelu na rzecz finansowania różnorodności biologicznej i programu Natura 2000.

34. Ponownie wzywa (4) do zastosowania systemu współzależności ekologicznej w regulowaniu dostępu do pomocy publicznej, w szczególności w przypadku wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa; w związku z tym zachęca państwa członkowskie do zadbania o odpowiedni udział różnych sektorów gospodarczych w kosztach przywrócenia funkcji ekosystemów.

35. W świetle ostatnich konkluzji Europejskiej Agencji Środowiska (5) zaleca zreformowanie wspólnej polityki rolnej, tak by umożliwić lepsze wsparcie rolnictwa o wysokiej wartości przyrodniczej.

(4) CdR 22/2009 fin, CdR 218/2009 fin.

(5) Sprawozdanie techniczne EEA nr 12/2009 „Distribution and targeting of the CAP budget from a biodiversity perspective” [Podział i ukierunkowanie budżetu WPR z perspektywy różnorodności biologicznej].

(3) Konkluzje Rady do spraw Środowiska z 15 marca 2010 r.

36. Wzywa Komisję Europejską do stworzenia odpowiednich mechanizmów finansowania umożliwiających władzom lokalnym i regionalnym budowanie zdolności związanych z powstrzymaniem utraty różnorodności biologicznej i jej ochrony na ich terenach oraz popularyzowanie wymiany sprawdzonych rozwiązań między regionami.

Gatunki inwazyjne

37. Zwraca uwagę na fakt, iż inwazyjne gatunki nierodzące uznano za zagrożenie dla różnorodności biologicznej na skalę globalną na mocy decyzji w tym zakresie, podjętych na ostatnich pięciu konferencjach stron Konwencji o różnorodności biologicznej (CBD).

38. Zauważa, że w 2003 r. w ramach konwencji berneńskiej przyjęto Europejską strategię dotyczącą inwazyjnych gatunków nierodzących. W celu 5 „Planu działania UE do roku 2010 i w przyszłości” ⁽⁶⁾ wezwano państwa członkowskie do utworzenia strategii krajowych dotyczących inwazyjnych gatunków nierodzących. W związku z tym KR powtarza swoje wezwanie ⁽⁷⁾ skierowane do Komisji Europejskiej dotyczące opracowania unijnej strategii dotyczącej inwazyjnych gatunków nierodzących.

39. Podkreśla, że reakcja na zmianę klimatu jest jednym z czynników powodujących rozszerzenie występowania gatunków; tendencja ta będzie się utrzymywać przez najbliższe lata, co może spowodować, że kolejne gatunki staną się inwazyjne.

40. Wyraża żal z powodu niskiego stopnia zrozumienia przez obywateli zagrożeń, jakie niosą ze sobą inwazyjne gatunki nierodzące. Głębsza wiedza i lepsze zrozumienie wyżej wspomnianych kwestii jest ważna dla szerszego zaangażowania, społeczeństwo mogłoby zmienić swój sposób postępowania, co pomogłoby w zmniejszeniu prawdopodobieństwa wprowadzania gatunków inwazyjnych oraz ryzyka ułatwienia ich rozprzestrzeniania się, jak również ułatwiłoby pomoc w określaniu zasięgu tego zjawiska i w jego monitorowaniu. Władze lokalne i regionalne znajdują się w najlepszej pozycji do współpracowania ze społeczeństwem na szczeblu lokalnym, przyczyniając się w ten sposób do bliższego zaangażowania się społeczeństwa oraz wzrostu jego poziomu wiedzy.

41. Przypomina, że władze lokalne i regionalne mają również do odegrania ważną rolę poprzez edukację oraz jako właściciele gruntów. Ponadto ich wyspecjalizowany personel może pomóc krajowym organizacjom rządowym w rozwiązaniu problemu gatunków inwazyjnych działając wspólnie z najważniejszymi, pozarządowymi grupami interesów, wykorzystując w jak najlepszy sposób dostępne możliwości i zasoby celem zwiększenia zdolności wykrywania i monitorowania.

C. Wkład KR-u do Konwencji ONZ o różnorodności biologicznej (CBD) i jej 10. Konferencji Stron (COP 10)

42. Uznaje, że zagadnienia związane z różnorodnością biologiczną nie są ograniczone granicami państw, dlatego też wzywa do podjęcia spójnych działań nie tylko na poziomie UE, ale również w kontekście międzynarodowym.

⁽⁶⁾ Dokument SEC(2006) 621, załącznik do komunikatu Komisji Europejskiej „Zatrzymanie procesu utraty różnorodności biologicznej do roku 2010 i w przyszłości”, COM(2006) 216 wersja ostateczna.

⁽⁷⁾ Konkluzje Rady do spraw Środowiska z 15 marca 2010 r.

43. Podkreśla znaczenie utrzymania i przywrócenia różnorodności biologicznej – w tym funkcji ekosystemów – w skali globalnej, tak by przyczynić się do wyeliminowania ubóstwa, zapewnienia dostępu do żywności i rozwoju lokalnego na całym świecie. Uważa, że wprowadzenie w życie Konwencji o różnorodności biologicznej (CBD) to istotny wkład w realizację celów milenijnych, a zwłaszcza celu 7 dotyczącego zrównoważenia środowiskowego.

44. Wzywa UE i Komisję Europejską do wykorzystania KR-u w roli obserwatora w delegacji UE na COP 10 celem zagwarantowania odpowiedniej reprezentacji głosu władz lokalnych i regionalnych nie tylko w ramach delegacji krajowych, ale i delegacji UE ⁽⁸⁾.

45. Jest gotów wnieść wkład w proces związany z Konwencją o różnorodności biologicznej (CBD) oraz w Konferencję Stron Konwencji (COP 10) poprzez propagowanie zdecentralizowanej współpracy na rzecz rozwoju między władzami lokalnymi i regionalnymi w Europie a ich odpowiednikami w krajach rozwijających się w zakresie zrównoważonego zarządzania różnorodnością biologiczną i ekosystemami.

46. Wzywa COP 10 do przyjęcia zmienionego i zaktualizowanego planu strategicznego na Konwencję na okres 2011–2020 celem zagwarantowania ciągłości w planowaniu strategicznym CBD po 2010 r.

47. Przyjmuje z zadowoleniem wzmiankę w projekcie planu strategicznego, zgodnie z którą utrzymanie i przywrócenie ekosystemów zasadniczo umożliwia stosowanie opłacalnych sposobów łagodzenia skutków zmiany klimatu i dlatego też ich łagodzenie otwiera szereg możliwości w zakresie ochrony różnorodności biologicznej oraz zrównoważonego sposobu wykorzystywania zasobów naturalnych.

48. Zgadza się, że niezbędna jest szersza konwergencja na poziomie krajowym i międzynarodowym w zakresie wysiłków związanych ze zmianą klimatu i utratą różnorodności biologicznej prowadzonych w sposób wzajemnie się uzupełniający, co wpłynie na lepsze wykorzystanie możliwości w trwających globalnych procesach w ramach konwencji z Rio de Janeiro.

49. Uznaje, że do tej pory podjęte działania mające na celu realizację CBD nie były wystarczające do osiągnięcia międzynarodowych celów na rok 2010.

50. Wspiera cele strategiczne, przewodnie i drugorzędne na rok 2020, które są zarówno osiągalne, jak i bardziej wymierne oraz stanowią skuteczniejsze ramy dzięki określeniu celów krajowych, a szczególnie celów na poziomie niższym od krajowego. Zaleca ograniczenie liczby celów, aby strategia była bardziej konkretna i bardziej zrozumiała.

51. Zaleca przyjęcie nowego przewodniego celu, zgodnie z którym do 2020 r. wszystkie strony CBD zaangażują swoje władze lokalne i regionalne w realizację Konwencji. To zaangażowanie powinno dotyczyć przede wszystkim przeglądu i realizacji krajowych strategii i planów działania na rzecz różnorodności biologicznej (NBSAP), a także wsparcia dla budowania potencjału w jednostkach samorządowych.

⁽⁸⁾ Sekretarz zarządzający sekretariatu CBD wysłał zawiadomienie w dniu 4 lutego 2010 r. wszystkim stronom CBD wzywając je do wyznaczenia burmistrzów i przedstawicieli władz lokalnych uczestniczących w delegacji na COP 10.

52. Wzywa COP 10 do przyjęcia konkretnej decyzji w sprawie władz szczebla niższego niż krajowy i odnotowuje w związku z tym „Projekt decyzji CBD dla COP 10 w sprawie miast, władz lokalnych oraz różnorodności biologicznej”, wraz z załączonym do niego „Projektem planu działania w sprawie miast, władz lokalnych oraz różnorodności biologicznej na lata 2011–2020”⁽⁹⁾. Taki spójny plan działania jest potrzebny do dalszego wzmocnienia i wspierania istotnego wkładu władz szczebla niższego niż krajowy i do wykorzystania go we wdrażaniu strategicznego planu CBD na lata 2011–2020. W tym kontekście KR szczególnie

docenia „Globalne partnerstwo na rzecz miast i różnorodności biologicznej” oraz program stowarzyszenia samorządów lokalnych na rzecz zrównoważonego rozwoju (ICLEI) „Działania lokalne na rzecz różnorodności biologicznej” (LAB).

53. Odnotowuje Singapurski Indeks Różnorodności Biologicznej Miast (CBI), który zostanie przedstawiony na COP 10. Indeks ten należy rozwijać w dalszym ciągu, tak aby mógł być dobrowolnie stosowany do pozostałych władz.

Bruksela, 10 czerwca 2010 r.

Przewodnicząca
Komitetu Regionów
Mercedes BRESSO

⁽⁹⁾ Dokument z 27 stycznia 2010 r.: http://www.cbd.int/authorities/doc/CBD%20Plan%20of%20Action_2010_01_draft.doc.